

Sygn. akt. I C 370/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2015r.

Sąd Rejonowy w Łańcucie I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSR Grażyna Worek

Protokolant: Jadwiga Welc

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2015r. w Łańcucie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko (...) S.A. zs. w W.

o zapłatę

I./ zasądza od pozwanego (...) S.A. zs. w W. na rzecz powoda J. D. kwotę 16 000,00 zł (szesnaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 11.03.2014 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia,

II./ w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III./ zasądza od pozwanego (...) S.A. zs. w W. na rzecz powoda J. D. kwotę 320,0 zł (trzysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu części opłaty od pozwu,

IV./ w pozostałym zakresie koszty postępowania pomiędzy stronami wzajemnie znosi.

Sygn. akt. I C 370/14

Uzasadnienie wyroku z dnia 7 maja 2015 r

Powód J. D. wniósł do tutejszego Sądu pozew przeciwko (...) SA z siedzibą w W., w którym domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 50.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11.03.2014 r do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za śmierć brata, oraz zasądzenie kosztów postępowania .

Na uzasadnienie swego roszczenia powód podniósł iż w wyniku wypadku komunikacyjnego w dniu 20.09.2006 r śmierć poniósł jego brat F. D..

Śmierć brata spowodowała ból i poczucie straty , gdyż za życia obaj bracia byli ze sobą związani emocjonalnie. Zgodnie więc z orzecnictwem sądów w przypadku gdy szkoda powstała przed 2008 r przysługuje osobie poszkodowanej przez śmierć najbliższego członka rodziny zadośćuczynienie na podstawie art. 448 kc w związku z art. 24§ 1 kc .

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o jego oddalenie w całości i zasądzenie kosztów postępowania , na uzasadnienie swego stanowiska podnosząc, że brak jest podstaw prawnych do domagania się od ubezpieczyciela w stanie prawnym obowiązującym w dacie zdarzenia ochrony dóbr osobistych , (poza wymienionymi w art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych) naruszonych czynem niedozwolonym sprawcy wypadku drogowego.

Z ostrożności procesowej strona pozwana podniosła nadto iż wysokość dochodzonego zadośćuczynienia jest nieadekwatna do stopnia doznanej krzywdy, a nadto, że w niniejszej sprawie zadośćuczynienie to winno być znacznie obniżone z powodu przyczynienia się poszkodowanego do szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie :

W dniu 20.09.2006 r w miejscowości L. województwo (...) doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku którego poniósł śmierć brat powoda F. D.. Sąd Rejonowy w Przeworsku wyrokiem z dnia 9.03.2007r o syg II K 10/07 uznał oskarżonego D. P. za winnego przestępstwa z art. 177§ 2 kk , popełnionego w ten sposób, że kierując samochodem osobowym nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że rozwinął prędkość niebezpieczną , niedostosowaną do panujących warunków drogowych i niewłaściwie obserwował jezdnię, w wyniku czego uderzył w nieprawidłowo poruszającego się prawym pasem rowerzystę F. D., który był wówczas w stanie nietrzeźwości.

Wyrok został utrzymany przez Sąd II instancji. W wydanej w trakcie postępowania karnego opinii przez biegłego z zakresu rekonstrukcji i badań wypadków drogowych R. B. wynikało, że do zaistnienia wypadku przyczynili się zarówno D. P. (w sposób określony w wyroku sądu) jak i F. D., który mając wówczas we krwi 2 promile alkoholu nie powinien poruszać się po drodze publicznej, a nadto kierując rowerem w razie braku drogi dla rowerów był obowiązany korzystać z pobocza, a dopiero jeżeli go nie było , mógł poruszać się po jezdni, ale bezpośrednio przy jej prawej krawędzi. Tymczasem F. D. poruszał się rowerem w odległości 1.4 m od prawej krawędzi jezdni, (a w miejscu wypadku istniały szerokie pobocza asfaltowe) co należało uznać za nieprawidłowe .Nadto biegły stwierdził w opinii iż gdyby poszkodowany poruszał się rowerem bezpośrednio przy prawej krawędzi jezdni mógłby w ogóle uniknąć wypadku drogowego.

W chwili śmierci F. D. liczył 59 lat. W wieku 22 lat ożenił się i założył własną rodzinę. Wówczas wyprowadził się z domu rodzinnego. Powód w chwili śmierci brata liczył 57 lat . Od 27 lat pozostawał w związku małżeńskim.

W dzieciństwie i młodości bracia z racji podobnego wieku mieli wspólne zainteresowania , razem chodzili do szkoły. Zmarły F. ożenił się 10 lat wcześniej niż powód. Po założeniu przez F. rodziny bracia nadal utrzymywali kontakty gdyż powód pracował w niewielkiej odległości od miejsca zamieszkania F. D..

Bracia spotykali się przeważnie z okazji świąt i uroczystości rodzinnych kilka razy w roku. Chodzili także wspólnie na grzyby ,a w okresie letnim urządzali grilla. Przed śmiercią F. D. często odwiedzał powoda , gdyż jeżdżąc jako kierowca samochodu ciężarowego niejednokrotnie przejeżdżał przez miejscowość w której mieszkał powód i do niego „ zaglądał „ Chciał nawet po przejściu na emeryturę zakupić jakąś działkę w pobliżu miejsca zamieszkania powoda aby tam zamieszkać, gdyż mu się tam podobało.

Oprócz brata F. powód miał jeszcze 8 rodzeństwa, ale jak podawał z tym bratem był najbardziej związany emocjonalnie z racji wieku i wspólnych zainteresowań. Bardzo przeżył śmierć brata, zwłaszcza, że była ona nagła a brat był jeszcze człowiekiem w pełni sił.

Po śmierci brata powód nie skorzystał z pomocy psychiatry czy psychologa w związku z tą śmiercią.

Obecnie powód wspomina często brata, odwiedza jego grób z okazji święta zmarłych a także z okazji innych świąt , gdy spotyka się z rodziną brata.

(dowód : akta SR w Przeworsku syg II K 10/07, akta szkody o nr (...), kopie zdjęć k. 17-19, zeznania świadka Z. D. k.99, zeznania powoda k.100)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci dowodu z dokumentów, którym jako nie nasuwającym wątpliwości co do ich rzetelności i wiarygodności sąd dał wiarę, a

także zeznań świadka i strony, uznając te zeznania za wiarygodne z uwagi na ich spójność, logiczność i wzajemną korespondencję.

Sąd zważył co następuje :

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie roszczenie powoda należało uznać za zasadne w części.

Podstawą prawną roszczeń powodów w zakresie wypłaty żądanego zadośćuczynienia jest art.448 kc, w związku z art. 24§ 1 kc - zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego w tym przedmiocie reprezentowaną między innymi w następujących orzeczeniach : wyroku SN z dnia 07.08.2014 syg II CSK 552/13, wyroku SN z dnia 04.07.2014 syg II CSK 621/13, postanowieniu SN z dnia 27.06.2014 syg II CZP 2/14,uchwale SN z dnia 22.10.2010 r III CZP 76/2010 .Poglądy wyrażone przez Sąd Najwyższy w powyższych orzeczeniach i ich uzasadnieniach Sąd w niniejszej sprawie w całości podzielił .

Przepisy powyższe pozwalają na zrekompensowanie w formie pieniężnej bólu i cierpień doznanych przez bliskie osoby zmarłego członka rodziny, przy czym wysokość tej rekompensaty jest każdorazowo miarkowana przez Sąd rozpoznający sprawę.

Wysokość zasądanego zadośćuczynienia jest uzależniona każdorazowo od indywidualnej sytuacji każdej sprawy, nie mniej jednak w każdej rozpoznawanej sprawie sąd bierze pod uwagę takie czynniki jak rozmiar krzywdy, stopień bólu i cierpienia spowodowanego utratą bliskiej osoby, czas trwania tego cierpienia, jego konsekwencje i trwałość tych konsekwencji, charakter więzi osobistych łączących osobę zmarłą z powodem i tym podobne okoliczności .

Biorąc pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie Sąd zmiarkował zadośćuczynienie dla powoda z tytułu utraty brata na kwotę 20.000 zł .

Wysokość tego zadośćuczynienia Sąd ustalił biorąc pod uwagę przeciętny, typowy stopień bólu i cierpienia jaki powód odczuwał po śmierci brata , na co wskazywały zeznania świadka i samego powoda. Powód bowiem odczuwał typowy po śmierci bliskiej osoby ból i poczucie straty bliskiej osoby. Jednak cierpienia te nie wykraczały poza typową reakcję na tego typu zdarzenia losowe i nie spowodowały zmian w psychice powoda, które wymagałyby interwencji lekarza lub psychologa.

Nadto Sąd na podstawie materiału dowodowego zaoferowanego Sądowi w trakcie postępowania ustalił iż więzi emocjonalne jakie łączyły powoda ze zmarłym bratem nie były na tyle silne aby uzasadniać zasądzenie odszkodowania w kwocie dochodzonej pozwem.

Należy podnieść, że od ponad 37 lat powód i jego zmarły brat już nie mieszkali wspólnie, ich kontakty siłą rzeczy były rzadsze, co przekładało się na stopień związania emocjonalnego. Każdy z braci od wielu lat miał już założoną własną rodzinę , gdzie więzi łączące go z małżonkiem i dziećmi były więziami pierwszoplanowymi i najsilniejszymi. Stąd też poczucie straty brata przeżywane jest w (w odniesieniu do przeciętnego wzorca) w sposób mniej bolesny niż utraty dziecka, lub małżonka. Zmarły brat powoda nie był także jego jedynym bratem , gdyż z zeznań świadka wynika ,że miał on 9 rodzeństwa, co także rodzi poczucie innej straty niż w wypadku utraty jedynego brata.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd zmiarkował zadośćuczynienie należne powodowi z uwagi na śmierć brata na kwotę 20.000 zł. Jednak w związku z wynikającym z akt karnych faktem przyczynienia się poszkodowanego do powstałego wypadku Sąd obniżył przyznaną kwotę zadośćuczynienia o stopień przyczynienia się zmarłego do wypadku, które to przyczynienie Sąd zmiarkował na 20 procent, podobnie jak uczynił to Sąd orzekający zadośćuczynienie na rzecz żony i dzieci zmarłego (por. uzasadnienie wyroku SO w Przemyślu z dnia 13.12.2013r syg I C 863/12 zalegające w aktach szkody).

Wskutek obniżenia ustalonego zadośćuczynienia o 20 procent Sąd ostatecznie zasądził na rzecz powoda zadośćuczynienie w kwocie 16.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11.03.2014 r zgodnie z żądaniem pozwu, z uwagi na treść art. 481 kc w zw z art. 14 ust ustawy z 22.05.2003r o ubezpieczeniach obowiązkowych,

Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz przy podzieleniu poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 18.02.2011 I CSK 243/10.

W pozostałej części powództwo jako niezasadne zostało oddalone.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, stosunkowo rozdzielając pomiędzy stronami wpis (powód wgrał sprawę w 32% i w takim stosunku zasądzono na jego rzecz od strony pozwanej zwrot poniesionej opłaty od pozwu), w pozostałym zakresie koszty postępowania pomiędzy stronami sąd wzajemnie zniósł.